

1

A decorative horizontal branch with leaves and small flowers, centered under the number 1.

– Gražus, – tarė Lola, žvelgdama į namą. Atsargiai pastačiusi katino Alfio pintinę ant žole praaugusio žvyro ji išgirdo, kaip šis piktai sumiaukė. Alfis labai nemėgo keliauti narve, nors kelionės būta ne tokios jau ilgos.

– Tau tikrai jis patinka? – susirūpinusi paklausė jos mama. – Noriu pasakyti, na taip, matėme jį ir anksčiau, bet šiandien atrodo kitaip. Dabar jis išties mūsų. Mūsų namas, – ji nusišypsojo, o Lola pastebėjo, kaip mamos pečiai atsipalaiduoja. Visą kelią, kol vairavo, mama kūprinosi ir

nerimavo. Namas tarsi leido jai pasijusti geriau.

– Man jis labai patinka, – atsakė ji apkabindama mamą. Ir tai buvo beveik tiesa. Ji turės didžiulį naują kambarį, be to, čia yra milžiniškas sodas, kurį galės patyrinėti. O tyrinėti tikrai bus ką, – jis toks užžėlęs, kad, anot mamos, norint nusigauti iki sodo galo joms prireiks žemėlapio, kompasu, o galbūt net ir satelitinės navigacijos. Ir dar vienas privalumas – visai netoliese gyvena Lolos dėdė Krisas.

Bet Lola nerimavo dėl kelių dalykų, susijusių su kraustymusi. Pirmiausia – likęs tėtis. Ji ketino leisti su juo išstisus savaitgalius, matytis ne rečiau nei tada, kai jo butas buvo už dešimties minučių kelio. Bet vis tiek, – atrodė šitaip keista gyventi skirtinguose miestuose.

Kitas didelis rūpestis – nauja mokykla. Senoji buvo pernelyg toli, kad kasdien į ją važinėtum. Sužinojusi, kad gauna naują darbą, mama pasisodino Lolą ir apie tai su ja pasišnekėjo. Idealu, paaiškino ji. Kaip mokyklos administratorė ji dirbs tol, kol mokysis vaikai, taigi per šventes ir atostogas galės pasirūpinti Lola. Toje mokykloje atsiras vieta ir Lolai.

Bet senojoje mokykloje Lola mokėsi nuo pat pirmos klasės, – ji pažinojo visus, netgi mokytojus. Dabar viską turėjo pradėti iš pradžių. Mama buvo pažadėjusi, kad Emė ir Eloiza, dvi jos geriausios draugės, galės lankytis pas ją, bet tai juk ne tas pats, kas kasdien matytis su jomis mokykloje. Su kuo ji išdykaus? Su kuo šnekėsis per pietus? Lolai ne itin sekėsi bendrauti su naujais žmonėmis, tad kaskart, vos apie tai pagalvojus, jai

sutraukdavo skrandį. Ji stengėsi neparodyti mamai savo jaudulio, bet įtarė, kad mama vis tiek viską žino.

Lola krestelėjo plaukus nuo akių. Iki mokslų dar buvo likusios kelios dienos, tad kol kas ji net nesiruošė sukti dėl jų galvos. Bent jau taip ji tvirtino pati sau.

– Kaip manai, ar galime išleisti Alfį? – paklausė ji. – Jis toks piktas, kad turi sėdėti narve.

Mama linktelėjo.

– Neškime į vidų. Tegu trumpai susipažįsta su vieta, kol dar nepasirodė kraustytojai, paskui uždarysime ją viename iš kambarių. Jam prireiks šiek tiek laiko priprasti prie namo, vėliau, jeigu sumanys paklaidžioti, galėsime išleisti jį į sodą, – ji ištraukė iš kišenės naują spindintį raktą ir su jauduliu kišdama į duris nusišypsojo Lolai. Ši pakėlė Alfio narvą ir prispaudusi

nosį prie vielinių durelių pabarbeno į jas pirštais.

– Netrukus galėsi išeiti, – pažadėjo ji. – Alfi, tau čia tikrai patiks. Ar matei, koks didelis sodas? Jis supa namą iš visų pusių, – ji pasuko narvą taip, kad Alfis galėtų matyti sodą, bet tas tik kyštelėjo pro virbus aštrianagę leteną. Jis norėjo ištrūkti dabar pat.

– Laukia daug tvarkymosi, – tarė mama, apžvelgdama aukštą žolę ir peraugusius krūmus. – Bet žadėjo padėti dėdė Krisas. Jis ateis šiek tiek vėliau, – ji lengvai stumtelėjo lauko duris ir žengė vidun. Lola nusekė jai iš paskos.

Kaip balandžiui buvo neįprastai karšta diena, tad grįžus į vidų padvelkė nuostabia vėsa. Oras name atrodė kiek troškus ir dulkėtas, tarsi seniai niekas nebuvo atidaręs langų, – greičiausiai ir nebuvo.

Holly Webb

Kai prieš kelis mėnesius jos pirmą kartą apžiūrinėjo namus, turto agentas pasakė, kad namas jau kurį laiką stovi tuščias.

Pastačiusi ant žemės Alfio narvą Lola pasilenkė atidaryti durelių. Juodbaltis katinas atsargiai ištipeno lauk, jo ūsai tirtėjo. Jis pasitrynė snukučiu jai į kelius, kartu apžiūrinėdamas savo naujuosius namus.

– Netrukus atnešime ir tavo krepšį, – tarė ji. – Jis mašinoje.

Alfis patraukė toliau tyrinėti namų, o Lola ir mama su palengvėjimu susižvalgė. Bent jau Alfis neatrodė pernelyg sunerimęs dėl persikraustymo. Lola matė, kaip jis žvilgteri į svetainę, tada nutipena į virtuvę ir atsisėda ant grindų. Jis reikšmingai dėbtelejo į Lolą, o ši suprunkštė iš juoko.

– Ar naujuose namuose nori ypatingų antrųjų pusryčių?

– Tiesą sakant, visai gera mintis, – tarė mama, nusekusi paskui Alfį į virtuvę. – Juk norime, kad naujuose namuose jis jaustųsi išties gerai ir norėtų čia gyventi.

– Papildomi pusryčiai neabejotinai tam pasitarnaus, – sutiko Lola. – Atnešiu iš mašinos jo dubenėlius ir kačių maistą, – nuskuodusi koridoriumi atgal ji puolė raustis tarp krepšių ir dėžių, suverstų ant užpakalinės automobilio sėdynės. Ir jau

ketino užtrenkti dureles, kai jos akis pagavo netikėtą judesį, – kažkas švystelėjo sodo krūmynuose. Lola sumirksėjo ir pažvelgė atidžiau, bet dabar niekas nejudėjo.

– Galbūt kitas katinas, – sušnibždėjo pati sau, tikėdamasi, kad vis dėlto Alfiui neteks stoti į kovą. Sodas šitoks didelis, ir iki naujųjų kaimynų gana toli, – tad čia turėtų užtekti vietos ir Alfiui, ir visos gatvės katėms. Be to, galinė sodo dalis ribojosi su senosiomis kapinėmis, tad Alfis turės ką tyrinėti, kai įpras prie namo.

Išgirdusi variklio gausmą kelyje ji žvilgterėjo už automobilio – sunkvežimis su baldais jau čia! Lola perėmė į kitą ranką slystantį krepšį su kačių maistu ir nuskubėjo į vidų.

– Mamyte! Sunkvežimis su baldais, jau matau jį!

Mama pasirodė prie lauko durų, ji atrodė patenkinta.

– Jie tokie greiti! Gal gali pamaitinti Alfį ir uždaryti jį virtuvėje? – eidama laukan ji pakštelėjo Lolai į plaukus. – Taip, mums teks iškrauti daugybę daiktų, bet tik įsivaizduok, kaip gražiai viskas atrodo, kai jie atsidurs mūsų naujajame name.

Lola linktelėjo. Ji *laukė* nesulaukė, kada visi jos daiktai atsidurs naujajame kambaryje. Įbėrė kačių maisto į Alfio dubenėlį, o katinas meiliai sumurkė ir bakstelėjo nosimi jai į ranką, bet tas šaltas nerimo jausmas joje vis dar kunkuliavo.

Sodo stalą ir kėdes iš senojo namo krovikai buvo pastatę šalia durų į virtuvę, ant nedidelio grindinio. Pavargusios nuo

dėžių tampymo mama su Lola įsitaisė ten
vėlyvos popietės saulėje ir stebėjo Alfį,
sėlinantį per aukštą žolę. Jis nesileido
uždaromas virtuvėje, tiesiog nėrė lauk
pro mamos kojas šiai benešant dėžę su
indais. Bet jis, regis, nė neketino kur nors
nuklysti.

– Reikėtų apžiūrėti likusią sodo dalį, –
pasiūlė mama be entuziazmo. – Kažkur
ten turėtų būti pašiūrė ir šiltnamis.

– Kur? – Lola spoksojo į pievą,
primenančią džungles. – Manychiau, jos
galėtų būti už ano didžiulio medžio, – ji
atsistojo, kad galėtų geriau įsižiūrėti. –
Iš tiesų, matau tą šiltnamį. Ir dar, mamyte,
tas medis, – ar jame kybo kopėčios?

Mama suraukė kaktą.

– Taip, regis, virvinės kopėčios. O, Lola,
ar ten namelis medyje?

Pasislėpusi stirnaitė

– Einu pasižiūrėti! – džiaugsmingai striktelėjo Lola.

– Geriau nelipk, kol neįsitikinome, kad kopėčios sveikos, – perspėjo mama, eidama jai iš paskos. – Manyčiau, mums reikia didesnės žoliapjovės, – dar pridūrė, joms brendant per aukštą žolę.

